

Kedves Tanáraink, Nevelőink, Diáktársaink, Vendégeink!

Elérkezett a nagy pillanat! Elbúcsúzunk. Búcsút veszünk iskolánktól, tanárainktól, középiskolás éveinktől, a gyermekkortól és a kolesztól.

Egy évvel ezelőtt mi köszöntünk el a búcsúzó végzősöktől. Elszállt egy röpke év és itt toporgunk sejtve már, hogy ez a nap miért válik mindenki számára olyan meghatottá.

Tavaly még nekünk is teher volt a ballagás. De most mégis kérünk mindenkit, hogy nézzetek ránk, ha csak egy percre is. Ha ti/ önök emlékeznek ránk, már nem voltunk itt hiába.

Ez a négy vagy hat év felejthetetlen lesz számunkra. Amikor kis hetedikesként bekerültünk az Internátus falai közé, elképzelni sem tudtuk hogyan fogjuk kibírni ezt a hat hosszú évet. Az idősebbek mindig biztattak minket, hogy menni fog, ők is túléltek és még élveztek is. Számunkra mégis hihetetlen volt ez az egész. Gondolom valami ilyesmit érezhettek a többiek is, amikor kilencedikesként beköltöztek.

Sok mindent megéltünk együtt: az arborétumi délutánokat Vass tanár úr gulyásával, a táncházakat, a Mikulás esteket, tea házakat. A minden évben várva várt farsangi vacsorákat, ahol mi is hasznosíthattuk konyhai tudásunkat. A felejthetetlen D -kategóriákat és a csütörtöki hosszú kimenőket.

Ez a hely, az Internátus volt a második otthonunk. Itt nőttünk fel. Nevelőink segítettek minket ezen a hosszú és fáradalmas úton. Bármikor megkereshettük őket mindenféle problémával és ők segítettek nekünk.

Mindezért mi mindannyian örökre hálásak maradunk és ígérjük, hogy bárhová is sodorjon bennünket az élet úgy fogunk cselekedni, ahogy itt e falak között megtanultuk, mindig mindenkor igyekszünk helyt állni.

Furcsa érzés lesz, hogy a nyári szünet után nem térünk vissza a jól megszokott környezetbe. Nem leszünk többé középiskolások.

Elkezdődik az a bizonyos nagybetűs és csak remélni tudjuk, hogy mások leszünk, mint a tömeg.

Most, hogy el kell mennünk a viszont látás reményében hagyjuk itt azt, ami egy kívülállónak idegenül cseng, nekünk viszont részünkké vált – az Internátust.

Végül ti, akik itt maradtok legyetek jók és kíméljétek nevelőiteket. S most egy Csoóri Sándor idézettel, áldást-békességet kívánva köszönök el mindenkitől:

„El kell indulni minden útra,
az embert minden úton várják.
Nincs halálos érv a maradásra,
csak a találkozásra s a kalandra.”

Debreczeni Nikolett 12.a